

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118390175
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6118390175.2

Uznesenie

Krajský sud v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobcu FARMAKOV, spol. s r.o., Hollého 3, 080 01 Prešov, IČO: 36 493 864, právne zastúpeného JUDr. PhDr. Martinom Onderkom, advokátom, Kpt. Nálepku 5, 080 01 Prešov, proti žalovanému C. Z. - V., V. XX/XX, XXX XX F., IČO: 35 247 177, právne zastúpeného JUDr. Dušanom Maruščákom, advokátom, Námestie SNP 538/1, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 3.332,36 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 09.10.2019 č.k. 5C/14/2019-67, takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznáva náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia 3 332,36 eura s prísl.

3. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 30.12.2016 uzatvoril so žalovaným zmluvu o podnájme nebytových priestorov. Dňa 15.5.2018 žalobca vypovedal žalovanému zmluvu o podnájme nebytových priestorov k 31.8.2018. S poukazom na predmetnú zmluvu, existujúci právny a skutkový stav je nesporné, že k dnešnému dňu eviduje žalobca neuhradené pohľadávky v celkovej výške 3 332,36 eura, pozostávajúcu z: faktúry č. XXXXXX zo dňa 16.2.2018 splatnú dňa 2.3.2018 vo výške 1 001,48 eura, faktúry č. XXXXXX zo dňa 31.3.2018 splatnú dňa 14.4.2018 vo výške 1320 eur, dobropis Y vo výške 600 eur, t.j. celkovo k úhrade 720 eur, faktúry č. XXXXXX zo dňa 14.7.2018 splatnú dňa 30.6.2018 vo výške 720 eur, faktúry č. XXXXXX zo dňa 14.9.2018 splatnú dňa 31.8.2018 vo výške 480 eur, faktúry č. XXXXXX zo dňa 25.9.2018 splatnú dňa 9.10.2018 vo výške 410,88 eura. K úhrade predmetných faktúr v celkovej výške 3 332,36 eura k dnešnému dňu nedošlo, a to aj napriek niekoľkonásobným urgenciám. Úhrnom doposiaľ zo strany žalovaného nebola žalobcovi uhradená pohľadávka vo výške 3 332,36 eura, ako aj úroky z omeškania.

4. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobcom uplatnený nárok, vyplývajúci zo zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 30.12.2016 neuznáva v celom rozsahu z dôvodu, že táto zmluva je v zmysle ustanovenia § 39 Obč. zák. v spojení s § 6 ods. 1 zák. č. 116/1990 Zb. neplatná. Podľa čl. III. zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 30.12.2016 bola podnájomná zmluva uzatvorená na dobu neurčitú od 1.1.2017, čo spôsobuje neplatnosť celej podnájomnej zmluvy a vylučuje aj právo žalobcu domáhať sa nájomného a úhrady nákladov za údajne poskytnuté služby, ktoré tvoria predmet tohto súdneho sporu. Podľa evidencie žalovaného mu boli doručené faktúry: č. XXXXXX zo

dňa 31.3.2018 č. XXXXXX zo dňa 30.6.2018 a č. XXXXXX zo dňa 31.8.2018, ktoré boli zaevidované v účtovníctve.

5. Súd vykonal dokazovanie zmluvou o podnájme nebytových priestorov uzavretá podľa ustanovení zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších zmien a doplnkov medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 30.12.2016, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo 21/2011 zo dňa 30.1.2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8 MCdo 4/2014 zo dňa 14.10.2015.

6. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov nájomca je oprávnený prenechať nebytový priestor alebo jeho časť na určitý čas do podnájmu len so súhlasom prenajímateľa.

7. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

8. Je nesporné, že podľa čl. III. zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 30.12.2016 bola podnájomná zmluva uzatvorená na dobu neurčitú od 1.1.2017.

9. Z publikovaných konzistentných názorov právnej teórie i súdnej praxe vyplýva, že zmluva o podnájme by mala byť uzavretá iba na dobu určitú, maximálne na dobu trvania nájomného vzťahu. V rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka a § 6 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. je preto prípad, kedy je podnájomný vzťah dojednaný na dobu neurčitú. To spôsobuje neplatnosť celej podnájomnej zmluvy a vylučuje aj právo žalobcu domáhať sa nájomného a úhrady nákladov za údajne poskytnuté služby, ktoré tvoria predmet tohto súdneho sporu.

10. V podstate tu ide o posúdenie právnej otázky, či zmluva o podnájme nebytových priestorov je platná, alebo neplatná. Žalobca použil argumentáciu, ktorá vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo 21/2011 zo dňa 30.1.2013, pričom v tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8 MCdo 4/2014 zo dňa 14.10.2015, predmetom ktorého bolo mimoriadne dovolanie, ktoré podal generálny prokurátor proti rozsudkom všeobecných súdov, argumentujúc práve rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6M Cdo 21/2011, na ktoré poukázal aj žalobca a od ktorého odvodzuje údajnú platnosť podnájomnej zmluvy. Práve uvedeným uznesením bolo skonštatované, resp. mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora bolo odmietnuté s tým, že v prípade rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 6M Cdo 21/2011 ide iba o ojedinelý názor, pričom občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ani neprijalo uverejnenie tohto rozhodnutia v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, nakoľko nerešpektuje väčšinové názory odbornej právnickej verejnosti ani súdnoaplikačnej praxe, ktoré sú v tejto otázke jednoznačne vzájomne konzistentné a dostatočne presvedčivé, pričom konzistentný právny názor právnej teórie a súdnej praxe je taký, že zmluva o podnájme uzatvorená na dobu neurčitú je neplatná.

11. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.

12. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Súd priznal žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu, pretože mal plný úspech vo veci a uplatnil si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Žalobca v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Namietal, že písomné vyhotovenie rozsudku nespĺňa po obsahovej stránke základné náležitosti uvedené v ust. § 220 CSP.

17. Poukázal na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. II.ÚS 495/2015 zo dňa 20.08.2015, ktoré okrem iného konštatuje: „V zmysle ustanovení článku 46 ods. 1 ústavy a článku 6 ods. 1 dohovoru, má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.“

18. Ďalej uviedol, že žalovaný tak v odpore proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 4Up/1122/2018 zo dňa 19.12.2018, ako ani následne na pojednávaní konanom dňa 20.09.2019 neprepel žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu.

19. Jedinou obranou žalovaného tak vo vzťahu k podstatným skutkovým tvrdeniam, na ktorých žalobca odôvodnil žalobou uplatnený nárok, bolo popretie tej skutočnosti, že evidoval vo svojom účtovníctve Faktúry č. XXXXXX a č. XXXXXX. Uvedené skutkové tvrdenie žalobca vo svojom vyjadrení k odporu žalovaného aj prostredníctvom listinných dôkazov vyvrátil.

20. Medzi sporovými stranami tak bolo nesporné, že žalovaný užíval nebytové priestory bližšie špecifikované v článku 1 zmluvy o podnájme (bez ohľadu na jej platnosť/neplatnosť). Rovnako tak bolo nesporné, že žalovaný Faktúry č. XXXXXX, č. XXXXXX, č. XXXXXX, č. XXXXXX, č. XXXXXX žalobcovi neuhradil, čím sa takto dostal do omeškania so splnením peňažného záväzku. V tejto súvislosti dáva žalobca do pozornosti aj tú skutočnosť, že žalovaný v priebehu celého súdneho konania nenamietal ani výšku úhrady za podnájom nebytových priestorov.

21. Procesnú obranu tak žalovaný postavil výhradne na právnom posúdení sporu, a síce posúdení platnosti, respektíve neplatnosti zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 30.12.2016.

22. Pokiaľ súd 1. stupňa právne posúdil zmluvu o podnájme nebytových priestorov zo dňa 30.12.2016, ako neplatný právny úkon, podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, v spojení s ust. § 6 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb.; tak uvedená skutočnosť mu podľa názoru žalobcu nemohla brániť k tomu, aby predmetný spor právne posúdil a subsumoval pod ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce právny inštitút bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti žalobca opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že po skutkovej stránke sú podľa jeho názoru tvrdenia žalobcu nesporné a v konaní preukázané.

23. Podľa názoru žalobcu, ak by aj tento pripustil neplatnosť zmluvy o podnájme zo dňa 30.12.2016, bolo povinnosťou súdu 1. stupňa posúdiť uplatnený nárok podľa všetkých právnych noriem, ktoré by na uvedený prípade mohli dopadať, vychádzajúc pri tom zo skutkových tvrdení vymedzených žalobcom, a najmä petítom žaloby.

24. Aj napriek vyššie uvedenému, ale žalobca zastáva právny názor, že zmluva o podnájme zo dňa 30.12.2016 spĺňa všetky podstatné náležitosti, ktoré pre tento právny úkon všeobecne záväzné predpisy požadujú, a síce, že táto zmluva je platná. Rozhodujúcim pre úspech žalobcu v predmetnom spore tak bolo posúdenie platnosti, respektíve neplatnosti zmluvy o podnájme zo dňa 30.12.2016.

25. S uvedenou právnou otázkou sa súd 1. stupňa vysporiadal v bode 9 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Aj keď žalobca na podporu právnej argumentácie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Mcd021/2011 zo dňa 30.01.2013, tak súd vyhodnotil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Mcd04/2014 zo dňa 14.10.2015 za rozhodujúce a zmluvu o podnájme posúdil ako neplatnú.

26. Súd 1. stupňa vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Mcd021/2011 konštatoval, že uvedené rozhodnutie nerešpektuje väčšinové názory odbornej právnickej verejnosti ani súdno-aplikačnej praxe, ktoré sú v tejto otázke jednoznačne vzájomne konzistentné a dostatočné.

27. S právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, pričom toto považuje za prílišne formalistické, a s prihliadnutím na prijatie predmetnej právnej úpravy, ktorá je v § 6 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb.

totožná od okamihu vyhlásenia uvedeného zákona až do súčasnosti, čo predstavuje už vyše 29 rokov za dogmatické.

28. Podľa názoru žalobcu bolo taktiež povinnosťou súdu 1. stupňa skúmať aj znenie a obsah samotnej nájomnej zmluvy medzi prenajímateľom a nájomcom (žalobcom), a to práve s prihliadnutím na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 8Mcdo4/2014, v ktorom sa na strane 14 prvý odsek uvádza: „V rozpore s § 6 ods. 1 zákona je potom aj prípad, kedy je podnájomný vzťah dojednaný na dobu neurčitú za predpokladu, že v nájomnej zmluve nebolo ohľadne podnájomu dohodnuté niečo iné (napríklad možnosť nájomcu uzavrieť podnájomnú zmluvu na dobu určitú, čo by mohlo byť zároveň interpretované aj ako súhlas prenajímateľa s takýmto podnájomom).

29. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

30. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu je opodstatnené.

31. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia prijal jednoznačný záver, že konzistentný právny názor právnej teórie a súdnej praxe je taký, že zmluva o podnájme uzatvorená na dobu neurčitú je neplatná.

32. K uvedenému záveru dospel na základe dôvodov uvedených v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Mcdo4/2014 zo dňa 14.10.2015.

33. Vysvetlil, že žalobca použil argumentáciu, ktorá vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Mcdo21/2011 zo dňa 30.01.2013, pričom v tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Mcdo4/2014 zo dňa 14.10.2015, predmetom ktorého bolo mimoriadne dovolanie, ktoré podal generálny prokurátor proti rozsudkom všeobecných súdov, argumentujúc práve rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Mcdo21/2011, na ktoré poukázal aj žalobca, a od ktorého odvodzuje údajnú platnosť podnájomnej zmluvy. Práve uvedeným uznesením bolo skonštatované, respektíve mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora bolo odmietnuté s tým, že v prípade rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6Mcdo21/2011 ide iba o ojedinelý názor, pričom Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ani neprijalo uverejnenie tohto rozhodnutia v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, nakoľko nerešpektuje väčšinové názory odbornej právnickej verejnosti ani súdno-aplikačnej praxe, ktoré sú v tejto otázke jednoznačne vzájomne konzistentné a dostatočne presvedčivé.

34. Treba prisvedčiť odvolateľovi vtom smere, že uvedené odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa základné náležitosti, ktoré sú uvedené v ust. § 220 CSP.

35. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na konštatovanie uvedené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. II.ÚS 495/2015 zo dňa 20.08.2015; „v zmysle ustanovení článku 46 ods. 1 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru, má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.“ Aj tu treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie také odôvodnenie neobsahuje.

36. V súvislosti so súdom prvej inštancie prezentovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Mcdo4/2014 odvolací súd poukazuje na to, že z tohto rozhodnutia uvedený jednoznačný záver, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie vyvodiť nemožno.

37. Aj v uvedenom rozhodnutí je vyslovený názor a uvedený konkrétny prípad podnájomného vzťahu uzatvoreného na dobu neurčitú, ktorý nie je v rozpore s § 6 ods. 1 zákona.

38. Z úvah uvedených v tomto rozhodnutí je zrejmé, že za významné je treba považovať dojednanie trvania nájomného vzťahu, s čím sa súd prvej inštancie ani vo svojom rozhodnutí nezaoberal.

39. Aj odvolateľ v podanom odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru „bolo taktiež povinnosťou súdu 1. stupňa skúmať aj znenie a obsah nájomnej zmluvy medzi prenajímateľom a nájomcom (žalobcom), a to práve s prihliadnutím na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 8Mcd04/2014, v ktorom sa na strane 14 prvý odsek uvádza; v rozpore s § 6 ods. 1 zákona je potom aj prípad, kedy je podnájomný vzťah dojednaný na dobu určitú za predpokladu, že v nájomnej zmluve nebolo ohľadne podnájmu dohodnuté niečo iné (napríklad možnosť nájomcu uzavrieť podnájomnú zmluvu na dobu určitú, čo by mohlo byť zároveň interpretované aj ako súhlas prenajímateľa s takýmto podnájmom), s čím sa odvolací súd stotožňuje.

40. Zostali tak neobjasnené a nevysvetlené okolnosti uzatvorenia nájomnej, ako aj podnájomnej zmluvy, bez objasnenia ktorých nie je možné pristúpiť k záverom o platnosti, či neplatnosti podnájomnej zmluvy.

41. Je treba prisvedčiť žalobcovi, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nebola zmienka o tom, čo namietal v bode 5 svojho odvolania; „pokiaľ súd 1. stupňa právne posúdil zmluvu o podnájme nebytových priestorov zo dňa 30.12.2016, ako neplatný právny úkon podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, v spojení s ust. § 6 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb., tak uvedená skutočnosť mu podľa názoru žalobcu nemohla brániť tomu, aby predmetný spor právne posúdil a subsumoval pod inštitút ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce právny inštitút bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti žalobca opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že po skutkovej stránke sú podľa jeho názoru tvrdenia žalobcu nesporné, a v konaní preukázané.“

42. Vyššie uvedené vytýkané nedostatky rozsudku spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie, sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

43. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

44. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ust. § 220 ods. 2 CSP dochádza nie len k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť, ako súd ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní o veci samej.

45. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa strane sporu odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu. Keďže vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

46. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).